

Mándy Iván

A LÉGYVADÁSZ SÉTÁJA

Egy újság lógott le az asztalról. Valaki úgy hanyagul odahajította. Talán tegnap este vagy éppen ma reggel. A legyek már elolvasták. Legalábbis belenéztek. Átfutottak rajta. És most ő is ott kuksol. Na tessék. Hát nézzük csak! Ez a nap is kedvező erőket hozhat számodra. Új lehetőségekről is tudomást szerezhetsz.

Hirtelen abbahagyta. Valaki figyel. Mégpedig olyan megrovóan. Egy légy, mozdulatlanul, és csakugyan nagyon megrovóan. Mi az? Ő még nem olvasta a lapot? A többiek egyszerűen a közelébe se engedték? És csak most kerülhetett volna rá sor? De hát ez a lehetetlen, modortalan légyvadász... Megvan a véleménye róla! Most elkapom! Dehogyan kapom el! Egy mozdulat, és a légy felrepül, eltűnik.

Átengedem neki a lapot. Olvassa csak ezeket az ostobaságokat.

Lehet, hogy alszik. Vagy nagyon is figyel.

Ő pedig újra elolvasta.

Kedvező lehetőségek... Mégis odaadom. Hadd olvasson valamit a kedvező lehetőségekről.

– Tessék, kérem, hiszen ön már...

– Lemondok róla.

– De miért? Csak azt árulja el, hogy miért?

– Egyszerűen nem érdekel.

– Azért nem kell annyira lenézni. Mindig lehet benne valamit találni.

– Maga például mit talált benne?

Nem felelt mindjárt. Majd, úgy akadozva: – Hát a hírek, a Déli Posta híryanaga... az aztán izgalmas.

– Na igen. Maga, ugye, a hirdetéseket böngészte... meg azokat a szinte már tudományos cikkeket. Aztán úgy hajította el a lapocskát... – Egy pillanatra elhallgatott. Majd száraz, fölényes hangon: – Én valaha a Lloydot olvastam.

– Azt a német nyelvű...?

– Nálam nincsenek nyelvi nehézségek. De hát hol van már a Lloyd? Egyáltalán, hová tűntek a régi lapok... amiket még kézbe lehetett venni. A leibzurnáljaim!

A légyvadász a címlapot nézte. Elmosolyodott. Felfedezett egy nevet. Egy régen ismerős nevet.

– Bakacsi!

– Mit mond?

– Bakacsi Béla. Ő vette kézbe a Déli Postát.

– Szóval ő a szerkesztő?

– Bakacsi!

– Mennyi gyűlölet van a hangjában!

A légyvadász közelebb hajolt a légyhez. És szinte suttogva: – Richter Kamilla.

A légy idegesen megrebbent. Rácsúszott az ablaküvegre.

– Mit jelent magának ez a név?

– Lecsaptam Bakacsi kezéről Richter Kamillát.

– Aha... kezdem kapiskálni. Lecsapta a kezéről... de hát akkor talán inkább ő gyűlölné magát.

– Ne aggódjon.

A légy, eltűnődve: – Bakacsi... Bakacsi Béla... nem írt ez valaha verseket?

– Kötete is megjelent.

– Persze, persze! A címe pedig, hogy úgy mondjam...

– Kissé hülye. Mindenesetre feltűnést keltő.

– Jó visszhangja volt a kötetnek. Mondhatni, áradoztak róla. Nagy ígéret! Nem! Ez már nem is ígéret! Teljes vértében robbant be költészetünkbe! De aztán elnyelte a Déli Posta.

– Hát az lenyelte. Bakacsi eltűnt az irodalomból.

– Én meg már hónapok óta nem is láttam. Lehet már egy éve is.

– Ezek szerint ismerte? Na persze, hát különben nem tudta volna lecsapni a kezéről azt a lányt.

– Barátok voltunk. Adott is egy kötetet.

– Természetesen dedikálta.

A légyvadász, olyan fájdalmas hangon:

– János barátomnak igaz szeretettel Bakacsi Béla. Átölelte a vállamat. – Kis szünet. – Utálom, ha átölelik a vállamat. Kemény kritikát kért. Tudod, hogy bírom a kritikát.

– És ön persze...

János közbevágtott.

– Nem! Arra már nem került sor. Bakacsi eltűnt.

– Talán mégis tartott attól a kritikától.

Ő pedig a fejét rázta.

Felesleges mozdulat. Egyáltalán, ezek az ostoba, felesleges mozdulatok! Fejrázás, legyintés, vállrándítás. Mintha mindenét elszórná.

Egy pillanatra felragyogott.

– A Winkler királyság!

– A kötet címe?

– Az! Az! Megnézhettem volna a könyvtáramban. De ez mégiscsak más!

– A barátja biztosan örülne, hogy így emlékszik.

– A barátom már nem a barátom. – Csönd. – Soha nem bocsátotta meg Richter Kamillát.

– Na igen, hát ha elhalászta előle.

A légy elindult az ablaküvegen. Mellette a légyvadász. Hanyagul csapkodta a rongyot. Nem volt abban semmi fenyegető.

Sétálgattak. Beszélgettek. Az első percekben talán kissé idegenkedett a légytől. De aztán feloldódott. Igen, feloldódott.

– Nem tehetek róla, hogy Richter Kamilla nálam kötött ki.

– Nem, hát arról aztán igazán nem tehetsz. – Hozzátette: – Azt hiszem, Kamillának én sem tudtam volna ellenállni.

A légyvadász a légy felé sandított. Érdekes pár lett volna. Richter Kamilla és ez a légy.

– Csakhogy akkor már semmi esélyed.

Ez elég leverően hangzott. Leverően és értelmetlenül. A légy meglehetősen döbbenet. Mintha a falhoz nyomták volna.

– Esélyem? Hol? Kinél?

– A Kamillánál.

– De hát én nem is álmodtam ilyesmiről.

A másik meg se hallotta.

– Egy-két hét, és már én se számítottam nála. Egyáltalán senki.

Csönd.

Elhangzott egy név.

– A Tika.

– A Tika?

– Megvesztek érte a lányok. A Piroska Gabi, a Szőke, és hát ő is, igen, ő is beleesett, a Richter Kamilla. – Kurta nevetés. – Hol voltam én már akkor! Értsd meg, senki se számított. Csak a Tika. A Tika! A Tika!

– Miért ordítasz?

– Én nem ordítok, csak szeretném, ha végre felfognád... – Félbeszakította önmagát.

– Mióta tegeződünk?

– Nem mindegy?

– Tökéletesen mindegy.

Hangja lehalkult. Beleveszett a levegőbe.

Kifulladt. Majd mintha felpumpálták volna:

– Nem volt felvágós fiú. Azt igazán nem lehet mondani. Sőt! Mintha inkább zavarta volna ez a siker a lányoknál. Mert ha úgy kérdeztél tőle valamit, azonnal felelt. És valahogy olyan szolgálatkészen. Mintha sejtett volna valamit. Tudod, ami majd bekövetkezik, amit nem lehet elkerülni.

– Hogy egyszer ő is leég egy lánynál?

– Nem! Nem! Ez más... egészen más. Látod, most melléfogtál.

– Nem az első eset.

Csönd.

– Ronda dolgok történtek azokban az időkben.

– És milyen időkben nem történtek ronda dolgok? Szóval?

– A nyilas időkben.

– Ja úgy!

– Összeszedték a fiúkat a Tisza Kálmán téren. Fellapátolták őket valamilyen vonatra...

– És aztán?

– Már nem tudom, hová vitték őket. De az biztos, hogy a Tika is köztük volt. Tudod, a Pénziás Robi valahogy meglépett, és ő mesélte, hogy a Tikáékat beterelték egy pajtába.

Kiszáradt a hangja.

Eltelt egy idő, amíg ki tudta mondani.

– ...és aztán a pajtát rájuk gyújtották.

Beállt a csönd. A szürke, kedélytelen reggel csöndje.

A légyvadász fátyolos hangja:

– A Richter Magda felvágta az ereit, amikor megtudta.

– Kamilla.

– Magda, a Kamilla húga.

– Szóval Richter Kamilla és Magda. A Richter lányok.

– A Magda szerette igazán a Tikát.

– De hát akkor a Kamilla nem veszett meg érte.

– Ki mondta, hogy megveszett?

– Te, öregem.

– Azt hiszem, a Kamilla inkább csak belehergelte magát. Ez nála hiúság volt. Hogy a Tika ne járjon senki mással, csak egyedül velem. De a Magda, az egész más... ott sziv is volt.

A légy engedelmesen megismételte: – Szív is volt. – Várt egy kicsit, majd feltette a kérdést: – És belehalt, amikor *azt* csinálta?

– Megmentették. Nagyon nehezen, de mégis...

– Szerencsére.

– Az nem olyan biztos.

– Hogy mondhatsz ilyet?

– Soha nem látták többé senkivel. Olykor a töltésen járkált, a vasút mellett.

– Csak nem csinált valami örütséget?

– Nem tudom. Semmit se tudok róla *azóta*. Se róla, se a Kamilláról.

Rádióhang, kattogó, számon kérő.

– Hallottak önök Sziriusz Leopold Weiszről?

Döbbsen néztek egymásra. Mint akiket rajtakaptak valami súlyos mulasztáson.

– Én bevallom, hogy soha.

– Én is bevallom.

Elhallgattak.

Várták az újabb beolvasást. De csak a kattogás.

– De hát itt nincs is rádió. Soha nem is volt.

A légyvadász eszméletlen rémületben megismételte azt a nevet: – Sziriusz Leopold Weisz.

Csönd.

Majd a légyvadász:

– Mi van a többiekkel?

– Kik azok a többiek?

– A társaságod.

– Megvagyok nélkülek. – Csönd. – Tartanak téled.

– Ne mondd!

Nem vetette szét a büszkeség, de azért ez mégiscsak...

– Hiába, neked stílusod van.

– Miféle stílusom?

– Kegyetlen, gyilkos stílusod van, már ne is haragudj.

– Hát nézd...

– Ne mentegetőzz! Nagyon kérlek, csak azt az egyet ne...

A légyvadász az eget bámulta. Alig észrevehetően megrázta a fejét, mint aki rosszal valamit.

– Néha melléfogtam.

– Ez mindenkivel megtörténhet.

Meg se hallotta. Csak mondta, mondta a magát.

– Elvesztettem a türelmemet. Kapkodtam. Valósággal ugráltam a levegőben, rácsúsztam az ablakra, bevertem, sirtam dühömben.

– Miket beszélsz!

– Tegeződünk vagy magázzuk egymást?

– Ezt már megbeszéltük.

Csönd.

– Mi már mindent megbeszéltünk.